

Maade. Det Mislige ved Sagen er det, som ogsaa den ærede Taler anførte, at der skal temmelig lang Tids Erfaring til, inden man kan sige, hvad man skal gaa til, og inden vi selvstændig kunne sige, at imprægnerede Sveller af henholdsvis Tjør, Gran og Bøg have den og den Barighed. Det kunne vi først efter en Nærreffe. Desuagtet følger det af sig selv, at man kan gjøre Forsøgene og gjøre dem for Alvor, og det vil vist ikke være den ærede Taler ubekjendt, at Ministeriet i Nar har antaget samtlige Bud paa Levering af Bøgesveller og betalt dem med en betydelig Overpris, det vil sige betalt dem med en Pris, som ingenlunde er økonomisk forsvarlig, naar man skulde se hen til den Pris, man kan faae holdbare Sveller for i Udlandet. Men for at gjøre Forsøgene, har man modtaget samtlige Tilbud. Forsøgene ville blive gjorte og selvsølgelig fortsatte i en passende Maalestok. Der er nemlig en Omstændighed, som jeg endnu vil nævne, og det er, at man i Nar vil komme temmelig sildig til Imprægnering af vinterfældet Træ — og det er ønskeligt, at det sker, saasnart det kunde efter Fælden og Leverancen — saa det kan være, at man det første Nar ikke vil naae det sikreste Resultat.

Jeg skal tillade mig et Par ganske enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem for 2den Kreds (Schlegel). Den ærede Taler var noget inde paa Omtalen af Trafik- og Jernbane-Forhold, og jeg kan i det Hele være meget veltilfreds med det ærede Medlems Maade at stille sig paa; den er i nogen Modsatning til, hvad jeg har maattet høre andet Steds. Men jeg maa dog sige, at man gaar ikke saa langt ned ved Jernbandedriften, som det ærede Medlem forudsatte, at man kjører med ganske tomme Vogne. Jeg er ganske vist af den Mening, at det kan være noget tvivlsomt, om man kan vedblive med at kjøre paa den Maade, at man ikke har et nogenlunde passende Passagerantal i Togene, og det ærede Medlem veed da ogsaa, at jeg derfor er gaaet ind paa at inddrage det dobbelte Stog mellem Fredericia og Kjøbenhavn og har maattet høre stærke Behreidelser derfor. Denne Foranstaltning rammer ikke vor indenlandske Forbindelse paa noget Punkt, heller ikke Forbindelsen med Hamborg, men derimod et Par postafste Tilslutninger. Disse kunne have deres Betydning, men jeg har dog ment, at man ikke kunde vedblive med de store Offre derpaa, uden at tale om, at det slet ikke vilde kunne nytte, at man bliver ved at bringe disse Offre, naar man ikke kan faae den Tilslutning med udenlandske Tog, som er nødvendig for at fortsætte dermed. Det

følger af sig selv, at vi ikke ere Herrer over Forbindelserne med Udlandet i denne Forstand, at vi kunne sige: saaledes ville vi kjøre osv., naar man ikke paa Grændsen kan faae den nødvendige Tilslutning for sin Fartplan. Nu kan den ikke mere forandres, og jeg antager ogsaa, at om en lille Tid vil man være ret tilfreds med den Maade, hvorpaa det nu er blevet ordnet, i hvert Fald i økonomisk Forstand mere tilfreds end hidtil. Jeg veed meget vel, at det kan siges, at man burde ikke være gaaet til at etablere de større Forhold; det kan siges med ikke saa ganske ringe Føje, at det havde været klogere. Smidlertid have Kravene paa Forsøg i den Retning været meget store og blive støttede i høi Grad fra Udlandets Side, særlig med norske Fordringer, tilbids i Forbindelse med en Subvention fra Norge-Sverig, til en af vore Farter, den mellem Gøteborg og Frederikshavn, et Forhold, som nu er hørt op af sig selv, fordi den norske Postbestyrelse nu tager sin Post ad anden Vej. Da det i sin Tid blev støttet fra thoff Side, var det ret naturligt, at vi selv med ikke saa ringe Offre gif ind derpaa. Man har fra anden Side ønsket, at vi allerede skulde have hørt op i Fjor, men vi have holdt Routen vedlige, som det fra Begyndelsen af var bestemt, nemlig omtrent 3 Nar, og nu er der ikke Spørgsmaal om, at den Ting kan gennemføres mere.

Den ærede Taler rørte ogsaa ved Esbjerg Routen. Jeg vil gjerne angive Hovedsynspunktet for den Subvention, der er givet hertil. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem om, at Anskaffelsen af Statsstibe og Optagelsen af en Statsroute, som der andetsteds er foreslaaet, er der ingen Grund til, saa meget mere som Alt det, man gjør, dog kun er et Forsøg, om end et alvorligt Forsøg, paa, hvad der kan udrettes for vor Handel og ganske særlig for vort Landbrug. Ganske i Almindelighed vil jeg nu sige, hvorpaa Forsøget gaar ud. Jeg tror, der er nogen Trang til at sige det, fordi man med Føje kan spørge, hvorfor Staten giver Subvention til denne Route, og hvorfor denne Route begunstiges fremfor nogen anden Route. Mit Synspunkt her og min Mening hermed har fra først af været den, at der skulde gjøres et alvorligt Forsøg paa, om danske Produkter ikke paa nogenlunde billige Vilkaar kunde staves ind paa Verdens-Hovedpladsen, London, og faae et Marked der. Det er nemlig kun Routen til London, man giver Subventionen. Det er kun for at stasse vore Varer direkte ind paa det største europæiske Marked, London, særlig vore Landbrugsvarer, at man giver